Hồi thứ năm mươi bốn
Thành Cô Tô năm nước hội binh
Sông Tương Giang, sáu soái tiếp viện

Nói về Lỗ vương từ khi nạp Ngô Khởi làm phò mã tới nay, hằng ngày chiêu binh mãi mã để tính việc báo thù, nay thấy thơ của Ngô vương tới hẹn hưng binh mà trừ Chung Vô Diệm, bèn đòi phò mã tới bảo:

– Truyền sáu chục muôn binh ròng, chờ ngày hiệp lực giao công, phải bắt cho được vợ chồng Chung hậu.

Ngô Khởi tuân lệnh thẳng tới giáo trường tuyển binh, còn Lương vương cũng nóng việc báo thù, ngặt vì một mình thế cô nên chưa dám thổ lậu binh cơ. Nay tiếp được thơ Anh vương đưa tới, trong bụng mừng khấp khởi như chim thêm cánh, cá thêm vi, bèn đòi nguyên soái Thách Anh tới phân tỏ sự ấy, rồi bảo:

– Phải mau chiêu tuyển hùng binh sáu mươi vạn.

Còn Tần vương từ ngày Chung hậu luồn được hột cửu khúc minh châu và khắc thơ vào mặt sứ thì thường bữa lo buồn, không biết tính phương kế chi mà rửa hận. Nay cũng tiếp được biểu văn của Anh vương cáo cấp, liền phúc thơ lại và lật đật hưng binh.

Còn Tống Nguyên vương đối với Chung hậu không thù oán nhưng nghe Chung hậu làm những điều vô lễ nên đem dạ bất bình, muốn cùng nhau một chuyến tử sinh, cho rõ mặt oanh oanh liệt liệt. May đâu có biểu văn của Anh vương vừa tiếp, bèn mừng thầm vì có dịp hưng binh, liền truyền cho Tân Báu đại tướng quân và bảo rằng:

– Mau điểm hùng binh sáu chục vạn, trước là giúp các nước trả xong thù oán, sau giết được Chung hậu mới ngồi yên. Tướng quân khá tua chịu phiền, sách có chữ: “Kiến nghĩa bất vi vô dõng.”

Đây nhắc lại Long vương nước Triệu đã gả em gái của Liêm Pha cho Điền Côn, Triệu với Tề hòa hảo nhất môn, chẳng có điều chi xích mích. Còn Chiêu vương Yên quốc, nhờ có Chung hậu thu phục được phản thần, Chung hậu với Yên Đan công chúa đã kết tình thâm, không lẽ lại đem ơn mà trả oán. Bởi cớ ấy nên nước Yên và Triệu không ai chịu giúp Anh vương, liền viết phục thơ cho Sứ thần, khiến mau đem về nước.

Nói về Hiếu vương nước Tần, Nguyên vương nước Sở, Hưu vương nước Hàn, Hưng vương nước Ngụy, thảy đều nhận được biểu văn cáo cấp của Anh vương, bốn vua còn

đang lưỡng lự chưa biết tính lẽ nào mà thi kế, bỗng có các vị trung thần tới can gián. Bốn vua đều nghe lời, giao biểu văn lại cho Sứ thần, bảo:

– Trở về Cô Tô lập tức.

Ngày kia Anh vương lâm triều, Huỳnh môn quan vào tấu:

– Có mười vị khâm sai đã về tới, còn ở trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Anh vương cho vào. Mười vị khâm sai đến trước kim giai, triều kiến xong rồi dâng thơ các nước lên trình Anh vương. Anh vương xem rồi biết có bốn nước sẵn lòng giúp mình mà thôi, bèn truyền lệnh cho Phi Long, Phi Hổ, làm chức tả, hữu giám quân, Phi Hùng, Phi Báu làm chức thống chế và bảo:

– Dọn dẹp Tương Giang địa thế mà tiếp rước bốn vị hầu vương.

Nói về bốn vị hầu vương đã có tờ chiếu hội với nhau trước nên đồng một ngày khởi binh, tới thành Cô Tô, kẻ trước người sau, cách chừng ba chục dặm an dinh hạ trại. Quân thám tử chạy về phi báo, quan Huỳnh môn tâu lại vua hay. Anh vương truyền nội thị sửa dọn kiệu xa, thẳng tới vương dinh tiếp rước. Kỳ bài quân của các nước vào tâu lại cho mấy vị vương hầu hay. Bốn vua đều hỷ lạc hân hoan, gặp nhau hiệp mặt vầy đoàn, kế đó Anh vương rước về thanh đãi yến.

Năm vua ngồi chung nhau trò chuyện, ai cũng căm giận Vô Diệm hành hung, nên ngày nay hiệp lực gia công, quyết trừ cho được con Chung xú phụ. Anh vương nói:

– Như nước nào bắt được Chung Vô Diệm thì địa phận Tề sẽ giao cho anh nhất thống.

Bốn vua đáp rằng:

– Việc này công khó tại nơi vương huynh, xin nhường cho anh nhất thống.

Đang uống rượu được vài tuần, năm vị vương hầu mới bàn cùng nhau rằng:

– Tướng tại mưu bất tại dõng, binh quý tinh bất quý đa, nay năm nước hiệp binh, tính có hơn ba trăm vạn người mà con xú phụ là một con pháp thuận vô cùng, vậy mình cũng làm sao kiếm cho được một người tài trí kiêm toàn mới thống lĩnh năm đạo binh Tương Giang thì chúng ta mới khỏi lo bề sai thất.

Năm vua luận rồi bèn truyền lệnh cho quân chính ty năm nước rao rằng:

– Từ thống binh cho tới du kích, nếu ai có tải trí chi mà bắt được Chung Vô Diệm thì được phép tới ra mắt năm vua, chức thống lãnh tức thì ban cho, cầm binh quyền ở trong năm nước.

Rao rồi giây lát có một vị tới xin ra mắt, để tỏ bày các việc quân cơ. Năm vua xem thấy ngẩn ngơ, người sao mình cao một trượng, râu mọc năm chòm, má phấn môi son, mày tằm mắt phụng, thật là đường đường hảo hán, chớ chẳng phải một tay tầm thường. Anh vương coi kỹ cả mừng bèn hỏi rằng:

– Tráng sĩ tới ra mắt anh em ta, có việc chi hãy phân nghe thử?

Người ấy bước tới triều bái và tâu rằng:

– Tôi là người tỉnh Sơn Đông chức phò mã Lỗ vương, họ Ngô tên Khởi, xin chư vị đại vương tha tội.

Anh vương nói:

– Vương huynh miễn lễ, có mưu chi hay hãy nói cho nghe.

Ngô Khởi tâu:

– Tôi có một vị sư phụ, bây giờ ở tại núi Lạc Vân sơn, tên gọi là Chí Tôn lão tổ. Người thật vô cùng pháp lực, vả lại có cựu thù với Lê Sơn thánh mẫu, người đã sẵn lòng xuống giúp Ngũ đại vương, thì diệt trừ Chung Vô Diệm như trở bàn tay. Thôi bây giờ xin ngũ đại vương đốt hương đảo cáo, trong giâu lát sẽ có người tới đây tức thì.

Năm vị hầu vương nghe nói cả đẹp, liền truyền quân đặt bàn hương án, đốt trầm xông hương rõ ràng lên. Ngô Khởi bước lại đứng van vái trước, năm vị vương cũng quỳ xuống thành tâm cầu nguyện. Lễ cảm ứng thật là linh hiển, tấm lòng thành thấu tới chín tầng mây. Đương khi lão tổ ngồi trên bồ đoàn, thinh không bỗng liền nháy mắt, bèn dùng pháp nhãn nhìn xuống liệt quốc, thấy năm vị vương thành ý khẩn cầu, bèn nghĩ lại: Mình cũng có tư thù, thôi quyết xuống đó bày mưu lập kế. Nghĩ rồi liền kêu đồng tử dặn dò giữ động và lấy những pháp bảo tùy thân, rồi cưỡi con Mai hoa lộc đằng vân bay xuống.

Khi tới nơi đến trước quân môn, nói với quân giữ cửa rằng:

– Có lão tổ ở Thủy Hoa động tới.

Quân vào tâu cho năm vị vương hay, năm vua cả mừng liền kêu Ngô Khởi đi theo, ra trước quân môn nghênh tiếp. Hai bên gặp nhau chào mừng, năm vua bèn liếc xem thấy lão tổ đầu đội đạo quang, mình mặc huỳnh nhung, miệng có bốn cái nanh dài, sống mũi thì ba lỗ, tóc tai bờm chờm như ổ quạ, miệng tỏa loa giống cái hỏa lò, mình cưỡi con Mai hoa lộc rất to, tay cầm cây côn Ngô kim quá lẽ.

Năm vị vương xem rồi bèn rước lão tổ vào dinh, phân tân chủ mà ngồi. Năm vị vương thưa rằng:

– Anh em tôi tài hèn đức bạc, lại thêm nóng chí phục thù, bởi cớ ấy cho nên Ngô tướng quân ra ơn điểm chỉ, anh em tôi mới biết mà thành tâm khấn nguyện, nên lão tổ mới xuất sơn hạ giới tới đây. Vậy xin dám hỏi lão tổ đạo hiệu là chi? Xin nói cho anh em tôi tường ảo lý.

Lão tổ nói:

– Bần đạo pháp hiệu là Chí Tôn, tên xưng Quảng Đức tiên tử. bởi bần đạo cũng có ý giận con xú phụ, nó ỷ có pháp thuật mà hiếp người, nên bần đạo mới tới đây, vì mấy vị vương ra tay giúp luôn thể.

Năm vị vương hỏi:

– Lão tổ có kế chi bắt Vô Diệm, xin chỉ bảo cho anh em tôi hay.

Lão tổ nói:

– Nếu bần đạo không có pháp lực thì không dám hạ sơn, xin năm vị vương cứ bình an để bần đạo bắt Vô Diệm rồi sẽ biết.

Năm vị vương mừng rỡ khôn cùng, ấn phong cho lão tổ làm hộ quốc quân sư, được phép điều khiển binh mã năm nước. Lão tổ cúi đầu tri tạ, kế bày tiệc chay. Ngô Khởi đứng hầu rót rượu. Lão tổ nói:

– Nay binh mã năm nước ba trăm vạn có lẻ, mà Cô Tô đất hẹp muôn bề, bởi chỗ này không phải chỗ đồn binh bố trận được, vậy phải kéo hết tới đất Tương Giang, thật là chỗ đất rộng muôn ngàn, thật dễ làm chỗ để điều binh khiển tướng. Nay ngày huỳnh đạo rất xinh, vậy phát lệnh dời binh kẻo trễ.

Anh vương nói:

– Cô gia cũng định chỗ ấy nên sai người đến dọn dẹp nay đã hoàn thành rồi. Vậy xin bốn vị vương huynh hãy vâng lời, đều tề tựu hưng binh tấn mã.

Nói rồi năm nước đều bạt trại khởi hành, chẳng bao lâu đã tới đất Tương Giang. Binh năm nước đều an dinh hạ trại, bá tính hết thảy đều kinh hãi hồn bay, binh đóng bảy trăm ba mươi dặm dài. Lão tổ bấy giờ mới thăng trướng nói với năm vua rằng:

– Nay cũng đã gần tới tiết Đoan Dương cạnh độ[45], xin truyền cho quan tổng trấn được hay, phải gắng công y kế đặt bày, sắm một muôn chiếc long châu lập tức. Rồi sai người tới phi tin đái nhật, tới Lâm Tri mời cho được vợ chồng Tề vương, xin mau mau tới hội sông Tương, coi đua ghe nhiều đường tiêu khiển. Như nó bằng lòng đi đến ắt là mạng hiểm thế nguy, một mình nó chẳng có sá chi, dễ như bắt chim trong lưới.

Anh vương nghe nói rất đẹp, khen kế ấy hay vô cùng, liền sai Phi Quế chẳng luận ngày đêm đưa biểu tới dâng ngay cho Tề chúa. Phi Quế cúi đầu vâng tạ rồi cầm biểu văn mau qua Đông Tề.

Khi Phi Quế đi tới Lâm Tri ở trước Ngọ Môn đợi lệnh. Quan huỳnh môn vào tâu cho vua Tề hay, Tuyên Vương cho vào. Phi Quế đến trước kim giai triều bái và dâng biểu lên cho vua xem. Tuyên Vương mở biểu thấy có mấy câu thơ như vầy:

Thành Cô Tô Ngô vương trăm lạy,

Kính dâng cùng Hỗn Hải Tuyên Vương.

Bấy lâu trộm liếc dung quang,

Tiếng Chung hậu vang danh như mõ.

Nay gặp tiết Đoan Dương canh độ,

Tiểu bang đã sắm sửa đua bơi.

Mời thượng bang Quân, Hậu tới chơi,

Yến Anh cùng mọi người đều tới.

---

[45] là đua ghe

Cuộc hỷ lạc xin đừng từ chối,

Tiếng anh em ân ái bấy lâu.

Tống, Lương, Lỗ cũng theo sau,

Đều phó hội vua hầu tiệc rượu.

Tuyên Vương xem rồi cả kinh và nghĩ rằng: "Vì việc chém sứ mà gây nên họa hoạn, bởi cớ ấy nên Ngô vương mới cho mời qua phó hội Tương Giang. Như năm xưa phó hội Kỳ Bàn, ắt đến đỗi sinh dân đồ thán."

Nghĩ rồi bèn kêu Yến Anh mà hỏi rằng:

– Nay Anh vương thỉnh trẫm và quốc hậu tới Tương Giang coi hôi đua bơi chơi, việc nên chăng. Trẫm hỏi một lời, sự hiệp hội nhiều nơi tai họa.

Yến Anh tâu:

– Việc ấy tự nơi bệ hạ, xin hãy mời quốc mẫu tới bàn coi tấn thối lẽ nào?

Thiên tử liền truyền cho thỉnh Chung hậu vào triều nghị sự. Chung hậu nghe có chỉ triệu liền bấm tay biết rõ kiết hung, liền theo nội thần thẳng tới ngai rồng, Tuyên Vương thấy vội vàng tiếp rước rồi thuật lại sư Anh vương sau trước, mời qua chơi yến lạc Tương Giang, vợ chồng đều vầy hiệp một đoàn, Yến Anh và Điền Côn thảy đều đủ mặt. Sự nên chăng trẫm chưa kể chắc, mới cho mời ngự thê tới tính việc hơn thua.

Chung hậu nghe nói chẳng tâu mà nghĩ thầm rằng: "Nếu Ai gia chẳng tới Tương Giang, thì làm sao gồm thu năm nước cho được. Thà chịu tội xứ người làm quỷ, chẳng hơn để tiếng người cười về sau."

Nghĩ rồi bèn tâu rằng:

– Anh vương đã thành tâm tới thỉnh, thần hậu xin bảo giá phó hội Tương Giang.

Yến Anh nghe nói thất thanh vội bước ra tâu rằng:

– Nay Tương hội có đủ binh năm nước, e khi có việc chẳng lành.

Chung hậu nói:

– Năm nước đã có một lòng, chẳng có điều cho gian trá. Để Ai gia tới xem đua bơi cho phỷ dạ, sau cho biết luôn phong cảnh Tương Giang.

Nói rồi bèn đòi sứ thần tới viết chiếu trả lời y kỳ sẽ tới và thưởng sứ mười đỉnh bạc làm tiền lộ phí về báo cho năm vị quốc vương hay. Phi Quế cúi đầu lạy tạ, lãnh chiếu văn lập tức trở về. Còn Tuyên Vương thấy Chung hậu ăn nói chẩm hẩm thì thất kinh mà hỏi rằng:

– Ngự thê muốn đi coi bơi thì đi, chớ trẫm thật là không dám.

Chung hậu tâu:

– Như bệ hạ có lòng nghi sợ thì thần hậu xin viết chiếu chỉ thỉnh sáu vị nguyên soái sáu nước tới giúp công, để lược trận giùm cho.

Nói rồi bèn truyền cho nội thị đem văn phòng tứ bảo ra, viết sáu đạo chiếu văn, sai sứ đem qua sáu nước, hạn trong mười ngày phải trở về phục chỉ, bằng không thì xử theo luật gia hình. Sáu người lĩnh mệnh, lập tức đi luôn cả ngày lẫn đêm, chẳng bao lâu đều tới kinh thành sáu nước.

Vua sáu nước coi rồi đều bằng lòng giúp sức, mỗi người là một muôn binh. Nước Tần thì sai đại nguyên soái Chương Hàng, nước Sở sai đại nguyên soái Huỳnh Cát, nước Yên cóTôn Tháo phò mã, nước Hàn sai đại nguyên soái Trương Xa, nước Triệu sai đại nguyên soái Liêm Pha và bốn người con của Liêm Pha là Liêm Cương, Liêm Ấn, Liêm Thuận và Liêm Đạt, còn nước Nguỵ cũng sai đại nguyên soái Trịnh Anh Bình. Mỗi vị đều lãnh một muôn binh, thảy tựu tới thành Lâm Tri phó hội.

Khi sáu vị nguyên soái sáu nước, kẻ sau người trước kéo binh tới Hỗn Hãi kinh thành, truyền quân pháp pháo an dinh, ở tại trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Còn Chung hậu từ khi cho Phi Quế về nước và sai sáu vị khâm sai đi rồi thì hằng ngày tới giáo trường thao luyện binh mã, đội ngũ đâu đó chỉnh tề thuần thục. Ngày kia vợ chồng lâm triều, đương lo việc nước, thì có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Sáu vị khâm sai đã trở về và sáu nước dều cho sáu vị nguyên nhung tới giúp.

Chung hậu cả mừng, truyền lệnh cho sáu vị nguyên nhung nhập triều. Quan Huỳnh môn vâng lệnh, kế đó sáu vị theo vào triều kiến.

Khi sáu vị nguyên soái tới trước Kim Loan điện triều bái xong, Chung hậu mời ngồi và thuật lại rằng:

– Năm nước hội binh muốn lập ra cuộc Đoan Dương canh độ. Bởi cớ ấy nên ta mới vội vàng thỉnh mời quí vị miễn phiền chỗ lao khổ với ta.

Chung hậu nói rồi bèn truyền nội thần dọn yến diên thết đãi sáu vị nguyên nhung. Đương khi tiệc rượu vui lòng, Chung hậu mới hỏi rằng:

– Có dám bảo giá ai gia đi qua phó hội Tương Giang chăng?

Điền Côn bước ra tâu rằng:

– Thần nhi xin lĩnh mệnh.

Kế đó thấy Liêm Thoại Hoa cũng tâu xin theo nữa. Chung hậu cả mừng, vua tôi yến tiệc vui say, tiệc vừa mãn liền truyền bãi triều, ai lui về dinh nấy.